

Biblioth. 1,229) «να κάμω τ' άνημπόρετα σήμερον μπορεμένα». Συνών. άδύνατος 3. 2) 'Ο μή έχων δύναμιν σωματικήν, άδύνατος ΚΠαλαμ. ένθ' άν.: 'Ανημπόρετος και όκνός.

άνημπορεύω Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αίν. Πρω. Δημητρ. άνηδορεύω Σύρ. (Έρμούπ.) άνημπουρεύου 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σκυρ. άν'δουρεύου Μακεδ. Σάμ. Μέσ. άνημπορεύκομαι Κύπρ.

Έκ του έπιθ. άνήμπος. 'Η λ. και παρὰ Βλάχ.

1) Καταλαμβάνομαι υπό έλαφράς άδιαθεσίας, άδιαθετώ ένθ' άν.: 'Ανημπόρεψε λιγάκι κ' είναι 'ς τὸ κρεββάτι Χίος 'Αλλοί από 'κείνον ποῦ θ' άνημπορέψη! Καλάβρυτ. 'Αν'δούρενα τουτ' 'ς μέρις νιὰ ψ'χούλλα και γι' αυτό δέν ήρθα Αίτωλ. Είχαν άν'δουρέψ' τὰ πιδάκια κι δέν πήγαν 'ς τὸν σκουλιό αυτόθ. 'Ιβὼ άνημπόρισα κ' έν έφησα πιλάβιν (έκ παραμυθ.) Λιβύσσ. || 'Άσμ.

Τὴν κόρη π' άνημπόρεψε κρυφὸς καημὸς τὴν τρώει Λεξ. Δημητρ. Συνών. άδιαθετώ, άνημπορίζω 1.

2) Μέσ. καθίσταμαι σωματικῶς άνίκανος πρὸς έργασίαν ένεκα παθήσεώς τινος ή γήρατος Κύπρ.: 'Εγέραςα τὴν άνημπορεύτηκα, 'έν ήμπορῶ νὰ δουλέψω πκρόν.

άνημπορία ή, Εϋβ. (Όξύλιθ.) άνημποριά 'Ιων. (Κρήν.) Προπ. (Άρτάκ. Πάνορμ.) Σίφν. — ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. ζωή² 69 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. άνηδοριά Θράκ. (Σαρεκκλ. Κρήτ. Πελοπν. (Οίν.) Τήν. άνημπουριά Θράκ. (Άδριανούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) άνηδουριά Θράκ. (Αίν.) Κυδων. Λέσβ. Σάμ. άνουδοριά Νάξ. (Άπύρανθ.) άνημπορκά Κύπρ. άνημπόρια 'Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. Κέρκ. Πελοπν. (Άράχ. Άρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Οίν. Τρυφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Αίν. 'Ηπίτ. Μ. Έγκυκλ. Πρω. Δημητρ. άνηδόρια Κεφαλλ. άνημπούρια Μακεδ. άνημπόριο τό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,67

Έκ του έπιθ. άνήμπος. Περί του άνημπόριο ιδ. ΓΧατζιδ. ένθ' άν.

1) Σωματική άδυναμία, ασθένεια ένθ' άν.: Μοῦ 'τυχε μιὰ άνημπόρια Άρκαδ. 'Ο Θεός νὰ μή δῇ δώση ανθρώπου τὴν άνηδοριά μου! Κρήτ. Μεγάλη άνηδοριά έχω σήμερο αυτόθ. Από τὴν άνημποριά τὰ γόνατά μου είναι κομμένα Λεξ. Δημητρ. Ξοδιάστηκα 'ς τὴν άνημπόρια μου Λεξ. Μ. Έγκυκλ. Κακὸ βάσανο ή άνημπόρια Καλάβρυτ. Τί άνημπόρια εἶν' αὐτὴ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω Ζαγόρ. 'Ανουδοριά και κακὸ νὰ σῶρθη! (άρὰ) 'Απύρανθ. Γνώρισα τὴς άνημποριᾶς τὰ κολασμένα βάσανα ΚΠαλαμ. ένθ' άν. Συνών. άδιαθεσία, άνημπορίασμός, άρρώστια. 2) Άδυναμία χρηματική, άχρηματία Κύπρ.: Θέλω νὰ χτίσω, άμ-μὰ ή άνημπορκά 'έν άφίν-νει με. Συνών. άδεκαρία, άναπαραδιά, άναργυρία, άνασπριά, άπενταρία, άψιλία.

άνημπορίζω Λεξ. Βλαστ. Πρω. (λ. άνημπορεύω) Δημητρ. άνημποριάζ-ζω Σύμ. άνουδοριάζω Νάξ. (Άπύρανθ.) Έκ του οὐσ. άνημπορία.

1) Καταλαμβάνομαι από άδιαθεσίαν ένθ' άν.: 'Όσο πάει κι άνημποριάζει ό κακομοίρης Λεξ. Δημητρ. 'Ανημπόριασε ή 'γελάδα αυτόθ. Με τὸ παραμικρὸ άνουδοριάζει κι ὅλο 'ιατροί κι ὅλο έξοδα 'Απύρανθ. 'Ανουδοριασμένος ήτονε και 'ίνη γαλά, μὰ κρύωσε γαί ξανανουδόριασε βάλι αυτόθ. Συνών. άδιαθετώ, άνημπορεύω 1. 2) Καθίσταμαι άτροφικός, επί φυτῶν Λεξ. Δημητρ.: 'Ανημπόριασαν τὰ σπαρτά.

άνημπορίασμός ό, άμάρτ. άνουδοριασμός Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ του ρ. άνημπορίζω.

'Ασθένεια: Κακώτερον άνουδοριασμό δὲ δὸν εἶδα, εκό-δευγε νὰ πεθάνη. Συνών. ιδ. έν λ. άνημπορία 1.

***άνημπορόκακο** τό, άνουδορόκακο Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τῶν οὐσ. άνημπορία και κακός, δι' ό ιδ. κακός.

Κακή ασθένεια: 'Ανουδορόκακο νὰ σῶρθη! (άρὰ).

άνήμπορος επίθ. κοιν. και Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) άνήμπουρους βόρ. ιδιόμ. άνήδωρος πολλαχ. άνήδουρους πολλαχ. βορ. ιδιόμ. άνέμπορος 'Ηπ. — Λεξ. Περίδ. άνούδωρος Νάξ. (Άπύρανθ.) άνήμπορε Τσακων.

Τὸ μεσν. επίθ. άνήμπος. Τὸ άνέμπος και παρὰ Σομ.

1) 'Ο σωματικῶς κακῶς έχων, άτονος, καχεκτικός, άδιάθετος κοιν. και Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Εἶμαι λιγάκι άνήμπορος σήμερα και δὲ βγαίνω έξω κοιν. Σάν άνούδωρος μοῦ φαίνεσαι! 'Απύρανθ. || Ποίημ.

Και μ' έκαναν άνήμπορο κι άδύνατο σάν τσίρο

και οὔτε τὰ ποδάρια μου δέν ήμπορῶ νὰ σύρω

ΓΣουρὴ 'Απαντ. 2,109. 2) 'Ο ένεκα γήρατος ή βλάβης σωματικῆς άνίκανος πρὸς έργασίαν κοιν. και Πόντ. (Χαλδ.): Γέρωσ κι άνήμπορος. Σακάτης κι άνήμπορος. Κουτσὸς κι άνήμπορος. Ποιὸς τὸν λογαριάζει τὸν άνήμπορο! κοιν. || Ποίημ.

'Εγὼ εἶμαι τὴς ζωῆς ό άνήμπορος ό μέγας

ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. ζωή² 26. 3) Έν γένει, άνίκανος πολλαχ.: 'Ανήμπορο κορίτσι πολλαχ. 'Ανήμπορος νὰ κάνη κακὸ κάνενὸς Λεξ. Δημητρ.

άνήξερα επίρρ. Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ του έπιθ. άνήξερος. 'Η λ. και έν χειρογρ. του 1703.

Χωρίς νὰ γνωρίζη τίς τι, έν άγνοία ένθ' άν.: Καλά, κουμπάρε μου, μετὰ χαρᾶς σου, του εἶπανε εκείνοι άνήξερα (έκ διηγ.) Ζάκ.

άνήξερος επίθ. άνήξευρος Πόντ. (Κερασ. Οίν.) άνήξερος κοιν. άνήξιρους βόρ. ιδιόμ. άνέξερος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) άνέφσερο 'Απουλ. 'νάφσερο 'Απουλ. (Καλημ.) άξευρος Ρόδ. άξιρους Μακεδ. (Καστορ.)

Έκ του μεσν. επίθ. άνήξευρος. Οί τύπ. άξευρος - άξερος έκ του ξεύρω - ξερω παρὰ τὸ παλαιὸν ή ξεύρω.

1) 'Ο μή γνωρίζων τι, ό άγνοῶν, άδαής κοιν. και 'Απουλ. (Καλημ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Φρ. Κάνει τὸν άνήξερο (ύποκρίνεται τὸν άγνοοῦντα. Συνών. φρ. κάνει τὸν άκάτεχο) κοιν. || Παροιμ.

Τ' άσπρα κάνουν τὸν άκριβὸ φτηνό, τὸ γέρω παλληκάρι, κάνουν και τὸν άνήξερο νὰ ξέρη πᾶσα χάρι

(έπι τὴς παντοδυναμίας του χρήματος) ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 293,129. || 'Άσμ.

'Εχω παιδιὰ άνήξερα κι άμαθ' από ντουφέκι

'Ηπ. — Ποίημ.

Και τῶν άνήξερων ή όργή τριγῦρο μου βογγοῦσε

ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. ζωή² 113. Συνών. άκάτεχος 2, άμαθος 1, αντίθ. κατεχάρις. β) 'Ο μή έχων πείραν τῶν του κόσμου, άπειρος σύνηθ. και Πόντ. (Χαλδ.): 'Ανήξερος του κόσμου σύνηθ. Εἶναι άνήξερος από τέτοια πράματα. 'Επαρχιωτοπούλλα άνήξερη σύνηθ. Εὔρανε με άνέξερον παιδὶν κ' εκόμπωσανε με Χαλδ. || 'Άσμ.

Σὺ εἶσαι μικρόν τὴς άνήξερον, άάπην 'έν ήξέρεις

Κύπρ. Συνών. άβγαλτος Β1γ, άμάθητος 2, άμαθος 1, άξέβγαλτος. 2) 'Ανύποπτος Μήλ.: 'Εκεῖ ποῦ πάαινα άνήξερος, θωρῶ εἶνα θεριό. Συνών. άνέννοιος 2, αντίθ. άνέμπιστος. Πβ. άνίδεος.

